

Ha

Kamenitz

visszatér
az
angyal

KAMENITZKY ANTAL

HA VISSZATÉR AZ ANGYAL

SZONETTEK

TIPOGRÁF NYOMDA

2009

SEPSISZENTGYÖRGY

© KANEMITZKY ANTAL

A KÖTET MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTÁK:

ART MOBIL KFT
BALLA FERENC
C. G. MAGÁNSZEMÉLY

FEDŐLAP:
Zsigmond Márton

ILLUSZTRÁCIÓK ÉS
SZÖVEGSZERKESZTÉS:
Burján Gál Enikő

TÖRDELÉS:
Burján Emil

*Szinte naponta egy szonett,
amelybe éppen belefér
szerelmem huszonnégy órája.
Egyetlen igazság van bennük:
a szerelem igazságtalansága.*

Kamenitzky Antal

Nem kell piros kedv

Telet szőnek a hulló hópihék,
a tájba szőnek mindent, minket is,
a tél velünk a békét hirdeti, s
hogyan tudják, nem kell kék, nem kell az ég.

Nem kell piros kedv, bíbor szerelem,
sem tóban fürdő, rezge fellegek,
vagy orgonás, villámos fergeteg,
nem kell a dúló vágy, a szerelem.

Nem tükrözöl tekinteted taván,
nem spriccolsz rám mosolyt, mint friss vizet,
nem hízelegsz hadarva, tétován.

Ne tékozz magad, mert nincs kinek!
Öröklött holmit öltött február,
egy foltozott, piszkos, fehér ruhát.

Az öregség

Az öregség, mint ágyat takarója,
szemérmesen és becézőn takar,
nem látszik ránca, szennye, tört rugója,
és, hogy használják csupán éjszaka.

Az öregség felment és félreállít,
bepólyál köddel, sápadtság takar.
Nem küldhetnek már ellenem akárkit,
s ez biztonság a feldúlt ég alatt.

Úgy hullj reám, mint Isten szemsugára,
alamizsna, jótékony-könnyedén!
Lennék langyos tej, légy fejőedény!

Elszűrnek majd belőled nemsokára.
Az öregség képzelt malmokkal nem csatázik,
begyújt a csillagokkal, tűzbe néz, ha fázik.

Barátkozom

Barátkozom a lomha láthatárral,
a madár nélkül hallgató, nagy éggel,
a pillanattal, órapendüléssel,
a közeledő felső korhatárral.

Nem nevetek, öreg fák sem nevetnek,
az ifjú széllel dehogy lázadok,
fáradt vagyok, mint kóbor állatok,
a sírt becsülöm bársony kerevetnek.

Az álmom néha felölti a képed,
de elmenőben látom alakod,
a vállad felett, hogyha visszanezel,

omolni látod bennem a lakod.
Barátkozom elmúlt csendes korokkal,
és hallgató, elfoglalt orvosokkal.

Nem pótolhat senki

Egy összegyűrt papírdarab vagyok,
amelyre rólad írtak verseket.
Dús jégvirággal rajzolt ablakod,
kár lenne érte, ám kitörheted.

Beléd költöznék, mint a vírusok,
nincs orvosság kigyógyulnod belőlem,
kívül-belül támadni indulok.
Enyém maradsz, bár elszaladsz előlem,

mert az vagyok, kit nem pótolhat senki.
Össze nem illő, ritka pár vagyunk,
nem is tudjuk mi egymást megölelni.

Nem értjük egymás testének szavát,
másként ítél a szívünk és szavunk
és elkerüljük Isten angyalát.

Ha volna egy szobám

Ha volna egy szobácskám, mely miénk lesz,
azt bélelhetném bűgő halk zenével,
a verseimmel, lelkem jobb felével,
és biztonsággal, benne sose félhetsz.

Abban szebbé torzítna engem türköd,
szemedben asszonyálom is lehetnék.
Velem, mint nyárral színes, könnyű lepkék,
lehetne végre vágyban egyesülnöd.

De csak e kis szonett van, nincs szobám,
épp elférsz benne, szűkös zárka, cella.
Kit várnál, kit keresnél, tétován,

míg füstté kékül újabb cigaretta?
Ha volna egy szobám, ahol mindent lehetne...
De botló táltosom riadt és már levetne.

Lábnyomod pora

Kérlek, ahogy a gyermek anyját kéri,
ne bíztass folyton várni újra csókra,
vázában szép a szenvedésem csokra,
szabad mérleg legyen, mely lelkem méri!

Sötét lovon a nap felé kocogjak,
örökké élőn, verseim nyergében,
nem is szerényen és nem is kevélyen,
ahol immár örök dolgok honolnak!

Ne nézzek fel aranyló ablakodra,
kísérjen zsibbadás szújarta lábon,
forgasson folyton feledésem fodra,

ne nézzek fel, járjak lapos lapályon!
Ne bolygassam a hangyák otthonát,
keresve lent a lábnyomod porát!

Csókold reám

Szürkéllek, mint a füst a háztetőmön,
elröppenek, mint szájról szóbeszéd,
megcsendülök, mint rímbe költemény,
lengek, mint zászló, tornyon, verserődön.

Minden lehetnék, kék árnyéka kőnek,
híd, melyet szétszedett a nyári ár,
dühösködő s nem folytatott viták,
de nem vagyok szerelme senki nőnek.

Az arcom rongyát lyuggatják a percek,
hajam hulláma sík tengerfenék,
a csontjaim megróztott traverzek,

széplánynak már pénzért sem kellenék.
Engedd látnom, felhők közt, kék eged,
csókold reám, mint Isten, fényedet!

Eveznék már a semmi táján

Van-e a tízparancsolatnak ereje
eltiltani attól, mi csak feléd taszít,
s mindentől, ami érték, lassan elvadít,
míg két karod kedves csapdába ejtene?

Van-e a mindenségben egy olyan talány,
amely nem téged rejt egy néma képletben,
s amelynek titkát végül meg sem fejthetem?
Ha lelkem létezik, te vagy, s Isten talán.

Ami feléd űz s bennem egyre élni kész,
ott kúszott már az Éden almafáján.
Ha már kinőtt, a fog harapni kér,

és nincs, amibe marni igén, szent imán.
Kedvem szerint: eveznék már a semmi táján,
hogy végre elmosódj az élet szemhatárán.

Tépj le, vígy magaddal

Súlyosan csapódom, esőverte zászló,
rongyokká verődöm ormon, házfalán,
míg ütök, ütésem arcomon talál,
nedves selymem szürke, színe nem parázsló.

Szélverésként téphetsz, kényedre lobogtatsz,
szállsz, vinnél magaddal, s visszaránt a rúd,
vágyom rád s a vágy szégyenné aljasul,
végül majd letépsz és sárba versz orozva.

Szállni nincs reményem, vitorlává válva
rángass, lökj viharba, vagy tiporj halálra,
csak ne hagyj a rúdon szégyenülten lógni!

Tiszta eszme, jelkép, és mégsem valódi:
szélcsendben, megázva ráncos rongy a zászló.
Tépj le, vígy magaddal, gyönyörű varázsló!

A hársak árnya

Nincs szó és nincsen semmi gondolat,
átjár az űr, a napfény, a sötét,
(menekvő nyulat az ólomsörét),
mint a mennyet a földi hódolat.

Nem kell a kékség, szépség már nekem,
csillag nem gyújtja vágyas éjszakám,
zászlót nem lenget szélcsend, szélhiány,
fátyolfelhő sem tépés a seben.

Pedig fáj gyors lépted, míg elhaladsz
a ház előtt s nem vártam én reád,
a cinkos hársak árnya nem takar,

s ajkad nem tűz rám újabb trófeát.
Ne átkozz, kérlek, sorsunk hozta így!
Ott lelkem, kint a hársakon lakik.

Nyílzáporként zúdul

Rossz álom, balhit, bűvös babona,
ravasz fényt szóró, fürge csillagom,
(bűnön billegsz, mint bátor hintalón)
szerelmem fényben feglő alkonya,

suhogó lelkem hollószárnya vagy.
Versem röpül acélos tolladon
törpék fölött a fenyves oldalon
az égig érő, ében fák alatt.

Komor erő vagy, székely őské,
hideg, halálos élű kardcsapás,
ravasz csellel forduló megfutás,

nyugatrabló, kóborló törzseké.
Nyílzápor zúdul rád: a szóbeszéd,
pereg a pajzsodon, asszonyvezér.

Kell-e még kívárnod

Az ősz, mint kráterből a láng
a hűvös ég felé lobog.

Csodára, nőre gondolok.

Az elmúlás nagyon falánk.

Elvitt október téged is,
megszüntetett néhány szavam,

belülről zárva el magam.

Eszem világos érveit

uszítottam szerelmem ellen.

Még bírom-e? Nevetve várod

magammal meddig tart perelnem.

Vinném még vásárra az álmat,

venném még csókot, szégyenem?

Találgasd, kell-e még kívárnod!

Mint illat úgy öllelek

Így tükröz kék eget a sárban minden tócsa,
a holdra így nézhet a vak beteg szeme,
ilyen pusztá kövön a kígyó kelleme,
ekként vagyok szépséged festett, bús bohóca.

Miért szeretnéd petyhüdt arcomat,
a gyérült, ősz hajat, mi még el nem hagyott,
a vékony ajakat, a ráncos homlokot,
nyakam, mely nyúlt redőket tartogat?

Ne is szeress, szeretlek kettőnk helyett,
s mint őszi napfény, jó e szerelem,
a kék világú hold vagyok álmod felett,

mint illat úgy öllelek nesztelen.
(Esküd megszegve összehordsz hetet-havat.)
Fülemnek kedves kolduló szavad.

Gyémánt

Riasztanak kérő, kóborló kutyákat
s a mindenségvágy bennünk kóborol,
a föld is kószál s rajta tó, bokor.
A vágyam egyre elmászkál utánad.

Ott koldulsz te kutyák alázatán,
érted mondnak segélykérő misét,
téged látlak, ha fáznak kis csibék,
így vár egy jó szót Isten is talán.

Lassan örök kéréssé változol,
segélykiáltás koldus életed,
s míg esküszöl, magadban átkozol.

Mit adatnék még kedvesem, neked?
Gyémánt csillan a verseim szemén,
nem siratlak, de könny a költemény.

Hűségem

Ha sárgán fekszem, szemfedőm ne bántsák!
Csak elhúzódok egy picit pihenni,
nem történt baj, az égen nincs jel semmi,
a csillagok sem könnyben úszó lámpák.

Az Ige helyett szóljon inkább versem,
az alkalomhoz illő, nem vidám,
hallgasd a szót, már nem kell nézni rám,
veled vagyok, nem én fekszem meredten.

Már semmim sincs, mi téged érdekelhet,
feledj hamar, hiszen megcsaltalak,
szárnyas lovam is más rétjén legelget,

forrásvizemmel elfolyt a patak,
de, messze lent, napod, holdad dereng fel,
hűségem tükre óriási tenger.

Esküd

A szenvedések verses szentélyében
imádtalak, mint Istent szent misén,
a hitetlenség, konokság hitén,
tagadva önnön kétkedő személyem.

Tápláltam lelkesülten mítoszod,
nem sajnálva a bizalmat irántad,
hiszen szeretlek, nem csupán kívánlak,
s hitem hamis esküddel foltozod.

Én nem vajúdva szültelek szelekben,
úgy tűnik, hogy világra hoztalak.
Egy könnyű nőt, egy monstrumot szerettem?

Kötetnyi költeménnyé oldalak.
Esküdnél gyermekedre, Bibliára, fényre:
velem hoztál szégyent csak, mit viselsz, a névre.

Hagyd e verset

Nem vár az ősz vöröse, szürke tél,
nem köt magához bánat vagy derű,
megunt a szó, versritmus, a betű,
gyászban vagyok a csókod ünnepén,

mert észrevétlen elmúlt nagy szerelmem,
nem zümmög, mint légy, csak némán kering,
de púppá ferdült tőle a gerinc.
Lassan nem lesz mit szonetté szerelnem.

Járásodban, jaj, bénaság harangoz,
hajad meglebben, s nem rezzen szívem,
a szád hideg, túl hangosan panaszkodsz,

s én semmivé sugározom védtelen.
Zsibbaszt az ébrenlét, kerül az álom.
Hagyd olvasó a versem, azt ajánlom!

Csak filmen láttalak

Ha várlak tarlott, őszi hárs alatt,
s a késő óra hullt levélen rezzen,
a lépted kis kapum felé kerítem,
hogy átölelhessem a válladat.

Ázott az éj, egy csillag sem neszez,
úgy röppensz el, mint hetyke ifjúságom
elvillant egy szédelgő fénysugáron,
öröm csalódásommal versenyez.

Sietsz a hosszú léptű éjszakában,
sietsz, mint könnyen járó ifjúság.
Így révedek rád vissza mostanában

s hozzám simul egy huncut, karcsú ág.
Nem is voltál, csak filmen láttalak,
csak álmodtam rám sátrazó hajad.

Mindig felmutatlak

Meglátszol versen, lelken könnyű lábnyom,
eltüntetnélek, versem meg sem írnám,
de hátha lelkem túlélne az irhám,
és akkor ott fent megfejtik talányom.

Betű te, papír én, nélkülem meg sem élsz,
egymásba sajtolt súlyosan a sorsom,
pecsét lettél, konok jel, régi korsón,
megőriz ép edény és tört cserép.

Versekből ácsolt templomomnak dísze,
a szenvedéssel megszenteltelek.
Te vagy a bornak és kenyérnek íze,

érleljen ősz, temessenek telek!
Jelen vannak, vagy épp máshol mulatnak,
hívek nélkül is mindig felmutatlak.

Aki megbocsát

Hová csatangolt elbúsult szerelmem?
Talán a bíbor ősszel együtt sárba hullt,
vagy végső búcsút venni tőlem nem tanult,
úgy itt hagyott, hogy nincs miért keresnem.

Derű és fény még sincsen lelkemen,
nehéz léptekkel jár körül a kétség,
rajtam próbálja most szavának élet,
s bár nem marasztom, el sem kergetem.

Sorolja vádjait, a sűrű pletykát,
sárral freccsenti fel a homlokod,
kitartó és két vérmes szeme nem lát,

csak bűnt és szennyet s mind te hordozod.
Ha minden vádja tetted és igaz,
ki megbocsát, bizony jó Isten az.

Ha majd megérkezel

Türelmem foszlik: fény a fátyolfelhőn,
mert fél lábára sántít az idő.

A számítása lassacskán kijő,
hiszen a kedves véges-végül eljön.

Ha a percek, mint méhek rajzanának
s másodpercek a csorduló vizek
(egy óra még, mely nem kell senkinek),
a másusok, mint gyermek ugranának,

itt lennél, hogy fényem magadba oltsad.
A lombok békés álmuk megszakítják,
fenyők tuszkolják látni fent a holdat

s az égből néznek ránk a hunok, szittyák.
E kandikáló ártalmatlan népség
vigyázza majd a kedves érkezését.

Ha nincsen összhang

Napfényben pezsgő nyári délelőtt,
a fenyveseknek zsenge újulása,
a holdnak szőke, szenvedő sugára,
te vagy nekem a nő, a megjelölt.

Én korlát, jó fogózkodó neked,
kinyílt ejtóernyő a zuhanásban,
a földközeli s egy biztos öblű bárka,
annak, aki a part felé evez.

De még sincs összhang, mind több kell neked,
én másfelől meg több szerelmet bérlek.
Mohóság az, ami vall ellened

s én tőled egyre hűségességet kérek.
Vádaskodás és kéréselés közben
a szárnyas vágy egy más hazába röppen.

Kísértetjárás

Ha várlak és a jöttöd szinte biztos,
bennem mégis minden bizonytalan,
az izgalom bújócskáz, hontalan
a lelkem, sátánkézre játszott birtok.

Mint billentyük a véget ért zenét,
őrizgetném még volt nyugalmamat
és talpam nyomja holtidő-betét.

Kísértetjárás sápadt esti jöttöd,
s én szívdobogva elimádkozom,
hogy, míg szerelmem tisztán rád kiöntöm,

mert bűnöm vagy, veled elkárhozom.
Kapum nyitom, itt vagy nagyon közel,
s egy angyal tűzzel-vassal üldöz el.

Szonett az ifjúságról

Ványadt az arcom, tükröm eltöröm,
amit a kedves lát, csak azt mutatja,
erőmet még, ha sejti sem kutatja,
már-már felírva lát a sírkövön.

Versemben ő másként láthatna engem,
felé dobbanna ritmusán a férfi,
ki őt a kékség csúcsaihoz méri.
Én mind a kettőnk ifjúságát lengem.

Ő bennem forró vérként úgy kering,
mint láng az izzó szarvazat közén,
ha ég a ház és zúdul a földem

s villámként rángnak égő hársaink.
A versem olvasd, benne ép vagyok,
prózában még a szép szó is dadog!

Szeretlek

Irigység: száll sötét madár az égen,
de nem hagy foltot fényes felleget.
A férges föld is szép szírmot terem,
virágom vagy, add kelyhedet fehérén!

Több szenvedést ne hozz, álomvirág!
Nekem nagyon fáj minden pletyka rólad,
halálom a neked szánt méregoldat.
Suttogj vigaszt, ha kétely ordibál!

Rángat a bizalmatlanság s hitem,
szeretném el nem hinni, ami fáj,
vélt bűneid mért sápasszák színem,

ha már szeretni ennyire muszáj.
Szeretlek, mint az édes bűnt a test,
mint lélek, mely a bűnt megbánni rest.

Az ében éj hajában

Hozzám igencsak irgalmatlan fénye,
mert ráncot vet szemsarkon, homlokon,
mulat, mit rejtenék, a titkomon:
fényében járok több mint hatvan éve.

A nap egyébként igaz, jó barátom,
kímél azáltal, hogy korom mutatja.
Önbizalmam lehet csalódás atyja,
és meg kell állni a kimért határon.

Jobban kedvelsz, az ében éj hajában,
amely besátraz, mint egykor hajad,
irtózol is rám nézni mostanában,

míg könnyed lépted mellettem halad,
mert elveszett a bársony ifjúság.
Hallom a férgek zsongó himnuszát.

Szeretném, hogy vak légy

Naponta tudni s így gondolni rád,
hogy nem nekem bűvöltek ily varázzsá,
nem számomra zúdul hajad palásttá,
csak síromon lehetnél friss virág.

Miért siettem, oly későre jöttél,
de „összejött”, mint mondanád, találkánk,
fonnak talán számomra még a párkák*,
hogy életutam azon megjelöljék.

Már azt szeretném, hogy vak légy, ne lássál,
talán szeretnél, nem gyanítva arcom,
melynek díszét megszédtek volt a sarcon,

s nem fűti vágyad vénülő szemem sem.
Sok vak szonettem itt van kárpótlásul,
Vakond betűm az én szememmel bámul.

* *az élet fonalát fonják*

Kitépik szárnyam

Az estben nincs s nem volt a délutánban,
a napnyugtában láváját nem ontja,
nem jön többé és nem szólít naponta,
nincs semmi őelőtte s őutána.

Nincs már a hangja, ismeretlen arca.
Feledni fog és többé nem vagyok,
a helyünkön a semmi andalog,
de verseimbe be vagyunk falazva.

Nincs hosszú ének és nem lesz szonett sem
aládúcolni roskadó szerelmem,
de tartják az eget a csillagok?

Csak rajzanak benne örök-serényen.
Körém kegyetlen évszak települ,
kitépni szárnyam s versem nem repül.

Emléked

Szeretnélek csendben, anyagtalan...
A csendes völgyön füst a holdsugár.
Harangszó! Benne vétkes kondulás.
Komor harangszó. Fekete kaland.

A fal mellett patkány oson: a vágy.
Rád gondolok, színes ködöt szítál
a képzelet, félrészegen koholt király
vagyok, a csend préselt fehér virág.

Ha volnék fényben ballagó vized,
mint macska szőrét, nyalnám partjaim,
mindent hagyón, ha semmit nem viszek,

hegytől búcsúzva hagynám halmaim.
Sodornálak, s csak emléked viszem.
Szeretlek téged s benned sincs hitem.

Hajadnak selyme

„Milyen szerelmesnek lenni?” azt kérdezed.
A féltékenység szenvedni tanít.
Hiányod látni, lesni titkaid,
mint nagyétkű, feküdni mindig-éhesen.

És tudni, hogy egyetlen és utolsó,
és nem viszonzott ez az érzelem.
Az Ismeretlent néha kérlelem,
hogymint szüntetné meg már akármi módon.

Azért jöttél, hogy engem gazdagítsál
egy érzéssel, mely nem nekem való?
Azért-e, hogy üres erszényem vizsgáld?

Van még a földön, mi nem eladó?
Látom, amint csillan hajadnak selyme,
intesz felém s ez mind el van felejtve.

Már nem tudom

A szorgos éjjel nem fon annyi árnyat,
annyit lemondón ember nem legyint,
a jégvirágnak számold szirmait,
felényi sincs - én mindig látni vágylak.

Nem zsong a kert méhektől annyi hangon,
annyit nem zeng-bong ország óratornya,
nincsen bosszantó s annyi zaj naponta,
ahányszor bennem megzendülsz kitartón.

A féltékenység gyér fantáziájú,
hiába ontja pergőn képeit,
a sátánfortély hozzám képest bárgyú,

nehéz bűnökben mérem lépteid.
Már nem tudom, szeretlek vagy gyűlöllek?
Magamhoz kötlek szabadulni tőled.

A csend

Milyen szárnyon, mely színű tollazattal
száll rám magányom, mint vezérmadár,
nappal köröz és nálam éjszakáz,
nem tágít tőlem, ő az őrzőangyal.

Zavarni sem fog, csendben vénülünk,
kék inget várva égtől, végtelentől,
utókort, egy nekünk kedves jövődőt,
amelyben mindennel megbékülünk.

Te úgy maradsz velem, mint fátyolfelhő,
ezüst virág a téli ablakon,
kiért a vers magánya este eljő,

s kivel – légy távol – majd együtt lakom.
A csendet érzed? Semmi hajcihő,
minden megdermed s száguld az idő.

Mint lepkeszárnyon

Csak por vagyok, most barna bútoron,
nagyon meglátszom, félek, leporolják.
Majd felsepernek szőnyegről, mint morzsát.
Maradok még, mint lepkeszárnyakon.

Rossz jel, a kedves hajnalban az égről
lehullni látott három csillagot,
a röptük íve, mint virág lehajlott.
Egy álma is volt, mindig visszatérő.

De nincs baj, látod, itt lapul a lelkem,
minden soromban meglelsz, ott vagyok.
Olvass csak egem! Feküdtem vagy keltem,

csak rád gondoltam, vágyam olvasod.
Ha már emlékem hónál hidegebb lesz,
bolond szerelmem versemben keresd meg!

Mint jó színész...

Csak álmodtam egy nőt, akit szeressek
utolsó évek, vágyak bíborával.
Szeretni késő, halni meg korán van.
Ne álmodjon, ki nem maradhat veszteg!

Magad vállalkoztál kalandra, csókra,
sőt arra is, hogy egy kicsit szeress,
de drágán mérted, mint a fűszeres.
Nincs gondod rám, az élve hamvadóra.

Megértlek s végül hinnék is neked,
szeress tovább megjátszott szenvedéllyel!
Tied a holmi, míg azt viseled,

igaz szerep, ha egyszer azt megéled.
Mint jó színész, lélekkel játszd naponta,
hajolj fölém hajsátradat kibontva!

Hogy meggyűlölj

Nincs álmodás se vers, csak szürke próza.
Időm kilép, nem ballag óraszám,
felperzsel mindent, pernyét szórva rám.
Árumnak nincs vevője, eladója.

Közömbösséged úgy befúj homokkal,
hogy nem látom már röpke csillagod
és elfelejtem könnyű illatod,
a semmit érem már a homlokommal.

Nincs húség ott, hol nincsen szerelem.
Felpillantok, és nincs már fent az ég,
nincsen mire a csillagot szerelnem.

Hol nincsen alku, nincs ott haladék.
A langymeleg moslékodat kiöntöm,
s olyat teszek, hogy meggyűlölsz, de rögtön.

Nélküled nem lehet

Úgy gondolok a tegnapokra vissza,
a zordon épület: a múlt tégláira,
mint akinek nem lesz mit várnia,
ki már egy más lebuj lőrését issza.

A tegnapok, miket nyelnek a más,
melyek félelmetes jövővel terhesek,
volt férfikor..., kétségekkel viseltetek,
elhallgatott vagy eltitkolt imák.

Hiába, nélküled..., üres napok
s üres jövő, melyben te nem leszel,
a cséplő már kivert szalmát tapod.

Mikor már lassan én sem létezem.
S mi oly nehéz, a kínos átmenet:
veled voltam s nélküled nem lehet...

Névtelen

Vajon milyenek nélküled a mák?
Vajon ma volna benned büntudat?
Vajon ki vagy, hogy minden megugat?
Nem kérdezem, mert még megmondanák.

A gyomnak és virágnak van neve,
nevet viselnek fent a csillagok.
A felhők csak a furcsák, illanók,
s név nélkül száll a föld lélegzete.

Felhő voltál, ezüst, megfoghatatlan,
nagy tisztaságvágy és sok földi szenny,
egy égi légvár üveghegyeken,

nyomasztó mindig, ám pótolhatatlan.
Szállj nyomtalan, mint versem rólad: névtelen!
Nem kellesz, légy bár élet, légy a végtelen.

Arannyal írtalak

A képzeletnek úti célja vagy,
te gondom rabja s én foglyod vagyok.
Jegem vagy és belőled olvadok.
Körötted pályán jár a gondolat.

Az ősz vagyok s te fáim bíbora.
Ázott cipődben olvadt hó vagyok.
Ima, ha vagy, kezemben olvasód.
Voltam a „honnan”, légy te a „hova”!

Beszívtalak, mit táj az illatot,
éles vagy, friss vagy, mint a hajnalok.
Az élet vagy, veled betelve nincs

halandó ember, drága e bilincs.
Vakítasz, mint a folttalan havak.
Arannyal pergamenre írtalak.

Ott bujkálsz

A versemből, ha boldogságom csillan:
cikázó halnak röpke pikkelye,
az állandónak benne nincs helye,
sehol nincsen egy boldog holtomiglan.

Ha kétség kísér, melyre visszanezlek
és tollamon az átok megfogán,
már nem remélek bárgyún, boldogan:
örök sötét, ében barlang az ének.

A mélyén izzik szörnyeteg szeme
gonosz titkoknak, bűnös esküvésnek
és mennyi szem az undok hét fejen!

Nem sújthatok, nincs kardom s hét ütésem.
Te ott bujkálsz a barlangszáj homályán
és üzletelsz az erkölcsödnek árán.

Csak téged elfeledni...

Vajon csak téged kéne elfeledni,
hogy lelkemre érkezzon nyugalom,
felvértézzon védőn az unalom
s veled ne kelljen semmit megfeleezni?

Vajon csak téged kéne elfeledni,
hogy hulljon rám ezüstből égi hó,
tisztább legyen a földi régió
és áldás szálljon rám fentről ezernyi?

S ha elfeledni mégsem tudtalak,
nyúlós sár volna mindig utamon,
álmom, ha alszom, mindig nyugtalan,

nevetség, szégyen minden jutalom,
mit tetteimre s verseimre kaptam,
üres kalász, mit fáradtan arattam!

Ne bánd nagyon

A teljes élet nem jutott nekem,
csak jégvirágra hullt leheletem.
A kedvesség meg oly későre csordul...!
És néha hátamhoz kerültek orvul.
Rám záródott, bogárra, dobozég.
Volt út a lábaimnak... ortopéd.
Kikészítettek, mint a kecskebőrt,
de szóm a számon dallamra üvölt.
- Hát verset ír?- kérdett kíváncsi szem.
Igen, szerelmem keresztjét viszem.
De arra kérek lenn- és fennvalót:
adjon már egy halálnyi altatót,
hogy múltnék el, mint tűzben tiszta hó,
úgy olvadjon szét bennem a való!

Rossz zár voltál, hiszen levertelek,
ne bánd nagyon, hiszen szerettelek!

Öt betű

Három szótagból áll neved.
Becézni huncut fényedet.
Cifrázgat jégvirágokat.
Magánhangzóban válogat.

Apró csengettyű, elveszett.
Titkos, parázna élvezet.
Gyilkost röpítő héjaszárny.
Éles penge az éj nyakán.

Úgy csattan, mint a fájdalom
ökölcsapása államon.
Felszaggatja a lelkemet,
három szekér föld, eltemet.

Aztán csak ülsz

Míg szenvedőn szeretsz és szenvedéllyel,
elsorvad benned is a gyöngéd képzelet,
gyanúddal, mint a léghajót, meglékeled
s a kedves lényre ellened merénylet.

Folyton nevetség tárgyává teszed magad,
nem tudsz leszokni kényszerképzetekről.
gyanakszol, hogyha egy közülük megdől,
csak félreértés, ám a feltűnése megmarad.

Hiába kutatod már könnyű kedvedet,
a lelked alja nagy, fekete tócsa,
nehéz iszapján minden megreked,

mi készíttetés: bánattal van beoltva.
Erős marokkal megfojtod szerelmed,
aztán csak ülsz bután a sírja mellett.

Délután volt

A hó a télnek jó ágyat vetett,
jöttödre felszikrázott, mint az ég,
már késő délután volt, tintakék,
s öröm kért lelkemben albérletet.

Míg visszaneztél bal vállad fölött,
lépésedben ott volt a régi báj,
járásod bennem már ütemre fáj,
s mi megkötött, most újra eltörött,

már újból nem vagyok csak gyenge báb,
akin varázsod, változatlan, úr,
ki néhány óráig, ha ellenáll,

ki annyi káron semmit sem tanul.
Nincs üdvösség, az éjben haldokol
s meglátogat a büntető pokol.

Megismersz-e

Ha árny leszek a hűvös alvilágban,
átlátszó látszat, bús amnézia,
kit nem sirat vers, halk elégia,
fohász sem száll értem fel egy imában,

de síromon az idő repedése
majd nőni enged zöld fűszálakat,
üzennék azzal, jöjj ki, lássalak!
Miért nem tudsz te sírni rendelésre?

Megszoktam, hogy nem jössz és vártalak,
hiába lesve rebbenő jeled,
a balkonon nem volt rég várt alak

s felém nem intett tétován kezed.
Ha majd egy ősz örökre eltelel,
megismersz-e, ha te is árny leszel?

Hazudd, hogy tévedek

Fejemre húznék felhőt takarónak,
ne is lássam már többé házatok,
ha ablakod sötét, már lázadok,
s egy gyógyszerárt bevennék altatónak,

tudom, hogy akkor karjaiban vagy.
Csak az enyém légy, meg nem osztlak mással!
Nem nyugszom meg és nem lehet alázat.
Pokolra visznek engem általad.

Nincsen kiút a förtelmes körökből,
mindig másképp hull rám a szenvedés
s úgy érzem régen így van már, öröktől.

Mit kell még elviselnem kedvedért?
Hazudd, hogy tévedek s ha ráhibázok,
mondd, kényszer az, muszájból kell kiállnod!

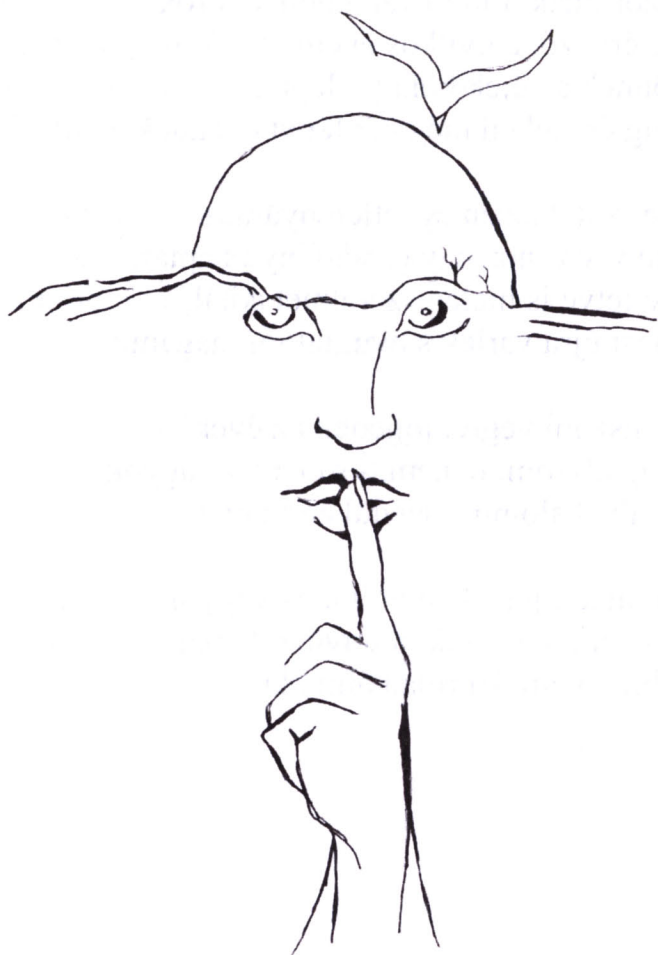
Mikor jössz

Lássuk csak, hogy mit ér a semmi tolla
és merre tart hiányod szárnyalása,
melenget-e a képzelet palástja?
Írok neked, de vágyam ez nem oltja.

E néhány hét, számomra csóktalan,
felér egy kisebb, fázó végtelennel.
Lódítanám időmet két kezemmel,
sietne, mert szerelmem hontalan.

Dévaj vidámság volt az arcodon,
míg szádra tetted tiltón ujjadat,
szemed és ablakod úgy ragyogott!

Boldogság, hogy közlről láttalak.
Ki volna, ki a kedved kőbe vésné?
Mikor jössz, hogy változz át öleléssé?

Ébren marad

Szorulnak, mint nyakamon a hurok,
az érkező, a gyilkos éveim,
jönnek az éjek könnyű léptein,
míg én neked még napfényt hazudok.

Te voltál az én egyetlen nyaram,
tán visszahoz egy csodafényű naptár.
Tettette is meleg szerelmet adtál,
most újra várlak s nyugtatom magam.

Elalszom végre, jöjjenek az évek!
Míg alszom, te nem, - s én alig vagyok.
Szabad álommá szédül a rab élet,

múltban, jelenben otthonos vagyok
s az elmúlás csak könnyű áldomás.
Ébren marad a rólad álmodás.

Benned volt hitem

Olyan vagy, mint a kés élén a fény,
innen vagy túlról nézhető.

Egy gyógynövény vagy, mérgező,
inkább talán egy húsevő növény.

Ravasz vagy, mint falkában farkasok,
kifürkészhetetlen, mint Ázsia.

Karácsonyra kell mindig várnia
a gyermekeknek s ők az angyalok.

Várok reád és nincs igaz karácsony.
Hamisság csillan így kacér ígén,
így fordul meg a visszatérő lábnyom,

így él, hal ember Isten tévhitén.
Így voltam démonommal egy hiten,
Isten helyett, ha benned volt hitem.

Mint vadmadár

Akit csak egy étellel koronáztak,
az már, lélekben, felszentelt király,
ünnepnapon is munkálkodni jár,
de minden napja ünnep és alázat.

A bűneit is méltósággal hordja,
ha elkerülni vétket nem lehet,
vagy ellene már semmit nem tehet.
Vezeklek érted, megbánlak naponta,

de nem tagadlak, töviskoronám,
úgy hordozlak, mint bőrömnön a szeplőt,
mint a csiga törékeny otthonát.

Csikorgatlak, mint gyermek a kereplőt
s a fájó hang kicsordul, mint a vers.
Mint vadmadár felettem úgy ívelsz.

Jóságot kínálj

Ha nincs a meghittségnek fényessége,
a lélekablak piszkos és sötét,
csak öntözöd a szenvedély tövét,
vakon botorkálsz, nincs hová, mivégre,

a kedvesedbe fájón ütközöl,
s amit szeretnél félig kaphatod meg.
A lélek rejtély, tőle tartanod kell,
durván ne kergess lappangó ködöt!

Gyógyultak lelke régi forradásai,
kiássa helyetted a horpadt hantokat.
Nem kell újabb kétséget gyártani!

Ne felhőzz napsütötte, kedves arcokat!
A bűn és bűnhődés keserve oly sivár,
megértést, lelki békét, jóságot kínálj!

Míg csendet int

A mindenség, a nagy sem halhatatlan,
míg én csak halvány csillag sem vagyok
és verseim csöppet sem rendhagyók,
te meg hozzám csapódtál akaratlan.

Nem élhetünk túl mi egy mindenséget,
a végtelen sötétet és a fényt,
ámbar gyűjtöttünk szégyent és babért
s az Istenünk kibírt több ezredévet.

De túléljük az álmaink emlékét,
feledve egymást folyton másokért,
szeretnél ingyen vagy szeretnél pénzért?

Halálosan szeretlek, s nem tudom miért.
Élünk s a mindenség bennünk zihál,
míg csendet int a végtelen halál.

Nem lesz vége

És nem lesz soha vége, amíg élek,
ez nem káprázat, magyar délibáb,
a démonok már többé nem kímélnek,
nem szállnak értem égre már imák.

Az én számnak sincs régen már imája,
a véletlen az úr az úr felett,
a gondviselést még senki sem látta
s megölték régen azt, ki küldetett.

Csak az volnál, kit Istenként szeretnék,
te gyermekes, te csélcsap kedvesem,
ki úgy csapongsz, mint hópihék vagy lepkék,

kiért a poklot pénzen megveszem!
Bűnhődésünk, ha lesz a túlvilágon,
enyhíti majd, hogy lélekarcod látom.

Még egyszer illatod

Így szomjazó kér egy pohár vizet
és sűrű éjfélnéhány csillagot,
de kérésére mindig ráfizet.
Hozd el hozzám még egyszer illatod!

A megfagyott föld álma ily tavasz,
az álmatlanság így kér bármi álmot,
az ordas állatfalka ily ravasz.
Emlékeddel így pótolom hiányod.

Így fagy bele járásod verseimbe,
a ritmusra így simul rá hajad,
az ágyékok engem pokolra vinne,

de átkarolni téged nem szabad.
Eltűnt tavasz, mely egyszer itt lakott,
hozd el hozzám még egyszer illatod!

Hotelszoba

A hold a türkiz és ezüst ködökben
olyan, mint az elmúló ifjúság,
mely visszanéz a szegény ördögökre,
mint nyúzott bőrre jóllakott juhász.

Törülközőbe hónaljig csavartan,
fénnyel, mosollyal kedves arcodon,
jöttél felém feloldódó zavarral,
felhőben-holddal így voltál rokon.

Ismétlődjél meg, mint az évszakok!
Hová lett az az őszi délelőtt,
az elfüggönyözött tágas ablakok,

az ágy, a barna biedermeier ízzel,
a tiszta test, a halvány fénybe szőtt,
a száj, mely tétován új ajkat ízlel?

Kerekre nyílt szemek

Decembernek tizenkét napja volt,
mikor a napok tárából kilesve
téged ma meghozott a telehold.
Kerekre nyílt szemek az égitestek.

Más éjek csendjén napjaim kimúltak,
a ma estében egy nem haldokolt.
Szemedtől rezge csillogást tanultak
a planéták, testedtől fényt a hold.

Kezed az arcom, ajkad szám kereste,
s csak pillanatra láttam melledet.
Ó, hogyha volna ezerszer ez este

karomba hozni könnyű termeted!
Ezt megszoroznám éhes vágyaimmal
s a végeredményt végső napjaimmal.

Örökre koldusod

Az én ágyamban nem volt ölelésed
(hisz ágyam sincsen csak egy vén dívány),
mindig csak lopva öleltelek téged
és néha ránk lesett a holdvilág.

Miért csak morzsád hullatod nekem,
miért nem jut nagyobb kenyérdarab?
Koldustarisznyám meg nem tömhetem,
költőd örökre koldusod marad.

Úgy hajszollak, mint lepkét, csillagot,
mímelt tavasz sóvár lehelete,
a múlt napot, az elszállt illatod

vénülő testem élő lelke, te!
Kincset terem a fáraó halála.
Képed festetném sírhelyem falára.

Nem kapok levegőt

Csak egymás nélkül, mint külön világok,
pályánkon siklunk, visz komor tűzünk,
csodálja az, ki minket sosem látott,
amint közelgünk s mégsem ütközünk.

De mért sorolnám égi képeit
a messzi fénylő, végtelen világnak?
Míg lopva lesném könnyed lépteid,
lesátraz rám a barna bőrű bánat.

Felsírnak vékony hangon kölykeim,
a verseim, nyíló szemekkel nyüzsgők,
lelkem vackán, vágyam őrhelyein.

A mindenséggel hajszáladon függök.
Szédülten pörget, hajt a vonzerőd.
Csókolnálak s nem kapok levegőt.

Akár az Isten

Hiányzik az őszinte tisztaság,
hogy ott ragyogjon a tekintetében.
Szerelmem lennél s egyben jó barát?
Kedvességed csak tettetés szemedben.

Minden csak álcás, eltitkolt igazság,
kalandor voltod kétes ügyessége.
Feszengsz előttem s váltig tiltanád,
hogy csínyjeid kibukjanak a fényre.

Csaló, ha vagy én úgy is elfogadlak,
vállalnám, tudva titkos bűneid,
megvédelek és tisztábbá faraglak,

átültetem lelked ép rügyeit,
hiszen muszájból vagy kétszínű, álnok.
Akár az Isten, mindent megbocsájtok.

Vigyáznom kell

Hát azt hiszed, hogy könnyű volt szeretni
azt, aki engem muszájból akart!
Lehattél tó, nem én voltam a part,
nem tudtál párom, női énem lenni.

Mondják, fizessen, aki íjfú nőt akar!
Lepusztult már egemről minden csillag régen,
megbüntetett az élet engem is keményen:
köztünk megmaradt érinthetőn falad.

Most elválík, megöl talán hiányod,
telet havaz az ég rám vastagon,
tavasz sem lesz, már nem lehet kívárnod,

bolonddá tenni nem lesz alkalom.
Már-már szédülten megbíztam tebenned.
Vigyáznom kell. Csak versekben szeretlek.

Nincs szavam

Miért jönnek a nem kívánt napok?
Miért lesz holnap, újra, nélküled?
Már a madár csukott szárnya vagyok.
Csak estém van, egy ében épület.

Egy szál maradt, a kusza betűinda
(az is szakadt), mely minket összefűz,
A képzelet, a papír meg a tinta,
a tollhegyről felhólyagzott betűk.

Már nincs egész, amúgy sem volt soha,
csak összetört és meggyötört szavak.
Olyan voltál, mint kedves mostoha,

mint őszebe mártott, költöző tavasz.
Olyan voltál... csak voltál, nincs szavam.
Itthon vagyok – nélküled – hontalan.

Tőled vásároltam

Olyan vagy, mint egy szélben rezgő ág,
aprócska vérér, szaladsz szívemen,
kibuggyant könny, nyíló alig-virág,
színét sejtem, nevét nem ismerem.

Hiába mondom, hogy ne nyílj, ne jöjj!
A természet pogány parancsa vagy,
a tíz parancsból végre kimenő,
tiltott gyümölcsből utolsó falat.

A búcsú vagy, a végső, életemtől,
amely lapos ködökkel széledez.
Engem hibásan alkotott teremtmő,

tőled vettem, pénzen, az életet.
Betegség, bánat lesz a végső béred,
emlékemet majd cseppet sem kíméled.

Halottad leszek én is

Ha már a nyár s az ősz is itt hagyott
s szitkokkal, dérral cifrázom telem,
komor fenyők sem küldnek illatot.
Nem rebben ujjad vággyal testemen

és elsietve röpke nászaid,
szaladsz a megkönnyebbült hóesésbe.
Magányom lengi üres vásznait.
Ígéretet hagysz újra csak letétbe.

Homályos, kusza, hűlt ígéretet.
Felvágottat veszel és pakk cigit,
s a vágyaidról vennél méretet.

Tüzet teszel és ablakod virít.
Halottad leszek én is egy kicsit.
Hazudhatnál számomra életet.

Sötét ezüst

Körülfognak a szürke fenyvesek.
Tekinteted nem lett a csillagom.
A verseim beléd szerelmesek.
Lázálom voltál, képzelt izgalom.

A verseimben, mint a tiszta égen,
egy felhőbárkán napfényben pihensz.
Az, ki csak volt, de elfeledték régen,
sötét ezüst – az emléke ilyen.

Elvesztettél, mint pénzt forgalmas úton.
Istent hiszek és áldom is talán,
nem lesz már semmi zug, ahová bújjon

csalóka lényed, mely örök talány.
Változzam fává, mely nem érez,
a lángom szálljon! Hamvam majd tiéd lesz.

Látlak

Fehér a téli völgy s a tagadás,
olyan a hó, mint falfehér moha.
A villanyfény, a kedves homloka,
arcomra szórja bőre aranyát.

Látlak e délceg, tiszta téli tájban,
amint haladsz az úton felfelé,
a tisztaság felé, mely Istené
a versem szárnyán egy pogány imában.

Ízlelnélek, mint fák a levegőt,
amint a szélbe, mint kutyák, harapnak.
Az izmaimban tudlak, mint erőt,

bennem te vagy, akit munkába fognak,
pedig előlem mindig elosonsz
felém villantva egy kacér mosolyt.

Mert félned kell

Nem voltál kéjben boldog női párom,
úgy értem csúcsra mindig – nélküled.
Használtam önzőn, boldogan öled,
de boldog társam benned nem találom,

mert félned kell a nagy leleplezéstől
és megfutnál, mint üldözők elől,
mögötted mintha minden összedől,
félsz, mint az éjsötét a tiszta fénytől,

találkánk tönkre mindig így silányul.
Ilyen percekben annak jó, ki bátrabb,
ki nem retteg, az édes görcsbe rándul,

s a másik számol az örök hiánnyal.
Átoknak kell rajtunk beteljesedni.
Pénzem tiéd csupán, más semmi... semmi.

Egyre égnek

Téged a nyomor kétfelé szakít,
míg bennem egyesül szégyen s nyomor,
de én a szennyet is feldolgozom
jobban, mint az, kihez még hű a hit.

Újból hozzám küld kényszer, alkalom -
s bár kissé zsémbelsz, kincseid kitárom
és játszom rajtad, karcsú, szép gitáron,
míg zendül lelked alig hallhatón.

Majd, ha közöttünk minden szál szakad
s mérgez minket már gyűlölet, harag,
más játszik rajtad ős melódiát,

talán a tested boldog himnuszát:
majd akkor is e versek egyre égnek
máglyáján egy hatalmas szenvedélynek.

Két lépés

A szégyen rám pirít, árnyékot tart a bánat,
csak két lépés a vénség, mely porig aláz majd.
Már látom is magam, remeg a két kezem,
amint a költeményt táltossá nyergelem.
Sorsom sincs már, jövőm csak kába pillanat,
nincs környezet, a fenyves szétzilált hajad.
Nincsen hazám se házam, csak a szád, szemed,
nincs látni mást szemem csak karcsú termeted.
Nem látom fent az Isten kéklő ablakát,
mint vaksi eb követném lábaid nyomát.
Mint cirkuszban a nagyvad, mely mindent feled,
csak meglapulva várom, intsél, egy jeled.
Erőm sincs, félek tőled, lelkem is rabod,
a poklot, melyben égek, nálad altatod.

Ékezet

Nem és nem, nem vagy számomra sehol,
nem hoz hírt rólad semmi készülék.

Ilyen a hold, ha fájva elfogyott
s a föld árnyéka nem hoz enyhülést.

Hiába szólsz, hangod nem hallhatom,
nem gyógyíthatsz, s fedetlen seb vagyok,
széttépett könyv, melyben nincs tartalom.
Mindegy, hogy élek, vagy, hogy meghalok.

S miért legyek, ha nem lehetsz velem?
Kacér csodám, most épp kinek ragyogsz?
Szerelmem, legnagyobb bűn lelkemen,

jeges poklom, te, benned megfagyok.
(Nem válaszol a meg nem kérdezett.)
Betű vagyok s nincs rajtam ékezet.

Forrása sincs

Még azt hihetnék, rólad szól e versem,
amely csak felbukkan forrásodon,
medret kotor, míg fut tájékomon,
hogy messzebb mindkettőnket elfelejtsem.

Megváltozik, míg felnő, mint a gyermek.
Így nagy folyam sodorja partjait,
partot meg fűzest tóvá alakít,
melyen a felhők párákat legelnek.

Félnek tőle, mert sodra elragad,
nem mindig ringat békén fényeket,
a lelkekben iszapja ott marad,

iszol belőle s néha mérgezett.
Talán forrása sincs, úgy hömpölyög,
bukdosnak benne sáros ördögök.

Őrizz, mint az urna

Porom tiéd lesz, őrizz, mint az urna,
mert lelkem nincs, az nem marad veled,
ha testem majd sáros földdé lazulna,
te koporsóm légy: rám zárt rettenet!

Temessék mind velem hozzád írt versemet!
Így, egyszer, végre majd együtt leszünk,
szép szarkofág, te, morbid élvezet.
Ha nincsen ég, pokolra sem űzethetünk.

S mi lenne, hogyha élnénk mindörökké,
belénk karolna hű emberemlékezet,
s nem válnánk mi közönséges dögökké?

Ékes szavak leszünk, az ékünk ékezet.
Tél van körül és minden oly kietlen,
E verses káprázatban megpihentem.

Meddig butítasz

Egy kártyajáték zsíros asztalon,
ki nyert, ki vesztett, számon már ki tartja,
vagy elszalasztott élet, alkalom.
A nő a józan ész is leitatja

és tántorog, mint részeg, nagy szerelmem,
mely szesz nélkül is bárgyúvá teszen,
lágýítja szívem, megbénítja nyelvem,
kihagy az agy és pang az értelem.

Meddig butítasz, álságos barátnőm,
meddig nyújtnád e kapcsolat torát?
Omlik a bolt, kihullhat már a zárkő,

zúzzák a züllésem kolostorát.
Vigyázz, már dől a díszes épület!
De versem tartós, hű emlékműved.

Szánkázz, nevetve

E pár sor emlékeztet, láttalak.
Enyém voltál még egyszer, búcsúzóul.
Az élet érintett meg általad,
s aztán, mint alvó ember, fálnak fordult.

A búcsú mindig egy kisebb halál,
nem az még, mellyel véges-végül tartozunk,
amely, ha célba vesz el is talál -
halálka, melyet életkéssel foltozunk.

Öleltelek s ismét magam vagyok,
ajkadról csókot már nem ízlelek,
az élet most egy nagy ébenfa tok,

melyet, ha látlak, szétrepeszthetek.
Pénzen a csókod újra megveszem,
szánkázz, nevetve, újból lelkemen!

Hunyt szemekkel

A csend a gyenge hóhullással földre száll,
sötétre vált, mi fent volt és fehér.

A bánat csendje bennem messze ér
s a szenvedély szemét lesütve félreáll.

Vagyok, mint egy sohasem volt találkozás,
mint hópehely, mely fennakad a szempillán,
mint búcsúzó, ki búcsút venni nem kíván,
olyan vonat, mit nem vár többé állomás.

Olyan vagy, mint a hópihe, ha sárba hullt
s az átítatja szárnyacskáit, szirmait,
így hull a múltba kedv, öröm, ha napja múlt,

míg messze vagy, hiányod itt, bennem lakik.
Mi jobb, ha itt vagy s szenvedélyem megvakít
vagy látok egyre hunyt szemekkel valakit?

Hagyd még kezem...

Úgy tűnik, végleg elmarad világom,
egy lépés még és tátong már a semmi,
de lépni kell, nincs már út visszamenni,
az otthonosság lesz az én hiányom.

Uram, nagy ismeretlen, aki nincsen,
fessél számomra újra kék eget,
Éressz rá spárgán sárkányt, felleget,
hagyd kezemet a megszokott kilincsen!

Hagyd még családom csöppnyi maradékát,
éltesd örökké az én jó anyám,
támassz a holdhoz égig érő létrát,

fodor-fehér szonettel teljen verskarám!
És ráadásul add az ő szerelmét,
ha erre járnál, még mielőtt elmégy!

Olyan, mint én

Ha kimerhetném, mint kútból, fejedből
hajad, arcod s a homlok mit takar,
kifésülném, mint szél a fellegekből,
mikor igaz, s mikor hazug szavad.

Mindenre elszánt nő, ki adja testét,
hogyan mentse szűkös mindennapjait,
kin nem fog bélyeg, nincsen álca, festék,
ki tűzbe dobta lelke lapjait,

szégyen borítja s felveti fejét,
oly délceg, mint az öntudatlan állat,
mely öntestében őrzi istenét,

nem lesz olyan bűn, mely reá találhat.
Igent rebeg, ha néha jóra intem,
olyan, mint én, a bűn egyetlen kincsem.

Tolvaj vagyok

Hát meddig kell még félve lopni fényed,
míg lángod mellett másikat melengetsz,
míg hozzám láncol téged még az érdek,
idegen csúcson kendőt meddig lengetsz?

Az ágyon tested lenyomata másé,
másnak kívül szemébe termeted,
ha megjelenysz, a másiknak parádé,
tekintetedet máson legelteted.

Idős vagyok, ámítasz, hogy szeretsz,
virágodból pár hervadt szirmot hullatsz.
Meséd forrása számítás lehet,

tavaszmadár, számon kérném a múltad.
Tolvaj vagyok ameddig hallgatok.
Hová rejtsek egy elcsent csillagot?

Talányos óra

A jéghideg hold téli éjszakában
fenyőcsúcson, mint csipkén, átragyog.
Talányos óra, csend van általában,
kérdések és hiányzó válaszok.

Találgatom, hogy mit hoz életembe
az asszony, kit felém dobott a sors,
kinek lehet e furcsa nő teremtvé?
Mint torz tükörben minden álma korcs.

Két évtized sincs, hogy a pénz az Isten
s az ő szíve már csak pénzért dobog,
a lelke pusztá, délibábja sincsen,

szerelme is égből hullott homok.
Ő is zuhan, almot hagynék alul,
a lélekalmon tán puhára hull.

Fáj, hogy mondom

Miért lennék nagy lángú égitest,
mivégre küldi tékozolva fényét?
Nem érző ember, nem tehet hitet
s a távolság csorbítja lángja éltét.

Hiába gyújtom versem, mint gyufát,
a kedves nem kíván fényébe nézni,
lelkében hordja ő az éjszakát
s a hajnal fényét csak pénzen reméli.

Ha csillag volnék, nem néz ő az égre,
szelíd sugárral hát kinek ragyognék?
Ha csillag volnék, úgysem venne észre.

Tavasza, ha volnék, rügybe mért bomolnék?
A szépség nem föltétlen lelki tartozék
s a kedves (fáj, hogy mondom) lelki nyomorék.

A táj egy szárnyas hópehely

A sűrű csillagok alatt fagyott hegyek, lilák,
lábuknál sárga, hósubás, kifáradt fenyvesek.

A táj egy szárnyas hópehely, álomcsöndes világ
s bár rólam rég nem kérdezel, neked felelgetek.

Papíromon, mint szánúton, lendül a gondolat,
míg rád vár itt a néma völgy, az ég s a büszke hold,
a hó alatt a tűlevél vakon téged kutat.

Szunnyad s híreddel nem siet a messzeség-herold.

Helyetted nem maradt csupán gúnyos, rekedt kacaj
s reádermedve megfagyott télálom-életem.

Olyan vagy, mint a kés alatt leváló almahaj.

Farkasszemek a fák alatt, fénypontok, félelem
s a táj szíve a jég alatt időnként feldobog.

Nincs mozdulat, az ég felé csak kósza füst lobog.

Használnak-e az altató mesék

Egy hóesésnyi ünneplő, fehér:
kövér asztal, újévi mulatás.
A táj az égből télbe hullt alá, s
a csend laza, az angyal is ledér.

Vastagra hízott, kéklő háztetők...
És messze voltál... Sohasem velem,
mindig hiányod hátát nyergelem.
Ilyenkor altatók az éltetők.

Körülötted most kórház van, fehér
s kint sárba fulladt, ónos szürkesség.
Magas fészkeben hallgat a remény

s pokolra megy minden, mi büszkeség.
Míg szúr a tű s a műtő szike éles,
az Isten, mint egy nő, nagyon szeszélyes.

Elhagyni téged

Igazadat nálam ügyvédek védték,
mentettelek, de lassan elveszel,
pedig parázként mindenén átégtél
sötét lyuk vagy ruhámon, lelkemen.

Az ősz hozott s a tél, eltűnsz tavasszal,
megismétlődhet minden, mint tavaly,
töltöttem tarsolyod pénzzel, szavakkal
és félig-meddig én is bírtalak.

Hanyatt fekszel most megsebzett nyakaddal,
nem kell sem csillag, sem az én szavam,
a versem egyre még téged marasztal,

de, mint fejfájást, elmulasztalak.
Fogy már a hold, a csendet hallgatom,
elhagyni téged most van alkalom.

Vétkes énekek

A lányomod letakartam s megőrzöm,
elképezelem fölötte kedves árnyad.
Szerelmem számodra s számomra börtön
és börtönőrnek képezelem a vágyat.

Enyém vagy, mint a Vénusz csillogása,
tüzet gyújtasz, mint forgács, énnekem,
tarisznyámban hamuba sült pogácsa,
bőjt vagy nekem és nemcsak pénteken.

Minden vagyok és semmivé leszek,
vagyok, milyennek csak parancsolod,
hozzád szállnak e vétkes énekek,

mindenségem, az űrt te alkotod.
feléd hajt ösztön, bűnös képzelet,
menekülnék, s e vers marad veled.

„Bocsásd meg Isten...”

Nincsen kiút, itt nincsen már mit tenni,
békés öregkor, őszöm, ég veled!
A házereszből csendesesen pihenni,
ezüst felhőkre nézve, nem lehet.

Mikor hagysz végre már rossz démonom,
mikor unod meg játszani velem?
Mikor mondod: „Nem kellesz, vén bolond,
még kétszer annyiért sem, énnekem!”

Mikor mondod, hogy: Segítsen az Isten,
mert utálok miattam önmagad!
Szerelmed, álmod, tán még lelked sincsen,

miben hisz az, ki mindenkor tagad?
Mikor mondod: ”Jaj, nagyon megszorultam,
bocsásd meg, Isten, bűneim s a múltam!”

Mondjuk

Menekülnék, s e vers marad veled,
már messze járnék, engedj elszaladni!
Mondjuk, holnap gyógyultan ébredek,
és nem kell többé téged már akarni.

Ki nem lehet ifjú s tündérkirály
hiába néz ezüstös csillagot,
ha téli éjjel csüggedten kiáll,
mert nincsen álma s lelke zaklatott.

Mondjuk, nem vagy, csak a hideg hegyek,
az ében éj s a fürkész csillagok,
s gondom csak az, hogy jó tüzet tegyek,

nem tudva, hogy milyen boldog vagyok.
Mondjuk, nem láttalak téged soha.
Ilyen az út, mely nem visz sehova.

Nézd el, hogy versbe írlak

A bűn egyetlen kincsem, kedvesem,
gazdag vagyok, mint kínban a pokol,
belülről pusztít, mint az alkohol,
szokott méreg, szükséges, megveszem.

Nézd el, hogy versbe írlak, kedvesem!
A vers a szenvedélyem párlata,
nem képzelgés, nem szende, álmatag,
a vers te vagy és együtt vagy velem.

Akkor is te vagy, hogyha megtagad,
ha ócsárol, helyetted szenvedek,
míg vétkezel, bennem vagy önmagad,

s ha fázol, benned én is reszketek.
Az arcodon a bűn csak mosolyog
s az emberek bűnöktől boldogok.

Minden bizonytalan

Felettébb csendes ez a szerelem,
zsíros, sötét csend, mint a televény.

Halkan-halkan halálom mímelem,
hiány volnék az élet reggelén.

De hátha nem hiányzom senkinek,
ki látja meg, kinek kell szürke alkony?
Sodornak-e csillagot még vizek?
Ringat szerelmem, s csendben belealszom.

Voltál az élet nagy fortissimója
én meg a semmi csöndje, halk leszek,
lángom sem lesz, és nem kell, aki oltsa,

nem nyúl felém kéz, kedvesem: kezed.
Lecsavarom, mint lámpát, önmagam,
hajad, arcod, minden bizonytalan.

Rád olvasok

Én értelek, hiszen nagyon szeretlek,
a betegséged téged magyaráz.
Mindig fordítlak téged napkeletnek,
így minden hajnal benned ver tanyát.

Majd halk szavammal nyugtatód leszek,
engesztellek, mint fél térden alázat,
gyógymód leszek számodra, módszeres,
csökkentem pulzusod, lehúzó lázad.

Halott apádnál jobb apád leszek,
tenyéren tartom barna balkonod,
ha alszol, én leszek az ágymeleg,

köréd angyalt vagy tündért álmodok.
Bízzál bennem, védlek, rád olvasok:
ne lopjanak meg lélektolvajok.

Az égi balkonon

Hová rejtsek egy elcsent csillagot!
Felfénylik mindenütt, hol fényed titkolod.
Hát ezért van, hogy egyre visszaadlak
s csonkán az éjszakáim így maradnak.

Tálcán kínálni nincs egész egem,
csillag helyett csak gyertyám égetem.
A csillag ifjúság s tudod, idős vagyok,
elmúlt nyarakból vissza mit sem lophatok.

Már itt a hajnal, a fényed fenn mégis ég,
versemben villan itt-ott némelyik soron,
a fény s a tócsa sárban furcsa keverék,

betűkre festett képét versben itt hozom.
Ám hogyha égre nézek tiszta alkonyon,
te mindig ott ragyogsz az égi balkonon.

Menekülnék

Menekülnék s e vers marad veled.
Menekülnék, - öregkor, béke vár,
mely hült emlékből csendet kombinál,
a csend nekem vallásfelekezet.

A csend az Isten és a végtelen,
mint langyos víz, fürödni volna jó,
a csend az Isten, valódi való,
a csend feloldott béke, értelem.

Menekülnék, az élettől menekszem,
te vagy az élet, primitív, de szép,
te vagy az ég, a szenvedély, a lelkem,

te vagy a csúcs a világ tetején.
Magasan vagy, de még fennebb megyek,
s ha látlak téged, rád sem ismerek.

Ilyen az út

Ilyen az út, mely nem visz sehova,
akár az élet, vallás, szerelem.

A vallás csak az Isten bocskora
s az élet folt a tiszta lelkeken.

A szerelem egy csillagrobbanás,
a fénye átsüt kormon, éjszakán
vagy sarki fény, függőleges varázs,
fénylik világok emberablakán

s aztán közönybe, mint a kútba hull.
Te, kedvesem, ki verseimen átlépsz,
míg lábnyomod azokban meglapul,

nem félsz attól, hogy fényeimen átégsz,
hiszen kicsordulsz, mint a borvizek,
mit két kezemben korsóban viszek.

Szeretnélek...

Nem kell tavasz, ne kínálj már vele,
megkedveltek a szürke, halk telek.

Nem kell a vér, a vér futó pirosa,
az ifjúság s a nő sem, aki hozza.

Már fáj, ha robban ágakon a rügy,
a fény, mint durcás lány, kezemre üt
és arcul csap az áprilisi szél,
a szó, a kedves, engem nem kímél.

Pedig még drágán venném meg a szád,
ha a szemed szép, ráadásnak adnád,
a mély zenét, a hangod dallamát,

ha a hajad még megszímitni hagynád.
Tavaszhvirágot nyitnék friss nyomodban.
Szeretnélek, mint Jézus kiskorodban.

Sosem maradsz...

Nincsen már helye semmi földi jónak,
csak hétköznapi száll, mint futóhomok,
az égitestek ráncos homlokok
s a testem partra húzott régi csónak.

Régen sem voltak nyílt szabad vizek,
a felhők sem voltak fehér vitorlák,
az életem is mások bitorolták,
már mindegy volt, hogy hiszek, nem hiszek.

Hitem, ha van, már csak beléd fonódik,
(sötét fonat, sok kétség s barna bánat),
közben álmom és körmöm elkopik,

elszállsz hitemmel, nézhetek utánad.
Még el sem jössz s máris magamra hagysz,
mint pillanat szállsz, itt sosem maradsz.

Szemközt

A kétség s barna bánat, mint barátok,
szemközt a sors, a távirányított,
engem néznek, míg én egy verset hántok
a kedvesről, kit féltek s áhítok.

A sorsa jármű, mely a sáncba hajtott,
a kedve, mint szélvédő széttörött.
A vért alatt, mint harcos, megszalajtott,
alvadt vért lát, mely, mint az ég, vörös.

Vergődik, mint a tyúk, mely nem repülhet
és felbukik a héjaárny alatt,
szemében nincs a boldog könny ezüstje,

szerelme már csak füstölgő salak.
Nehéz csizmában, mintha Isten járna,
és tépett toll az angyal hosszú szárnya.

Máglya

Égek máglyáján meddő szenvedélynek,
mely nem hamvad, maró tűzzel lobog.

Jegek, fagyok, forrásvizek az élet,
mit nem becsülnek, akik boldogok.

Ez kárhozat, mely végtelennek látszik,
nincs tükre benne félénk, halk reménynek,
mint ősnemzés, csak önmagával párzik,
míg élek, bennem önmagából éled.

A gyűlölet ott serceg lángja alján
s mint égő zsír, parázsba úgy csepeg,
és arcod mása ott dereng a rajzán.

Pikáns, kis arcod... Mézed mérgezett.
Nektárját nem gyűjtötted vadvirágról:
bolond pusztáknak lelke benne lángol.

Időnként meghalsz bennem s hátha végleg
meghal veled e bűnös szerelem.
Versem tokjába majd eltehetem.
Marad kopárlón a való, a lényeg,

mely verssé fel már nem dolgozható.
S marad a név, neved nem pusztá szó,
hisz felidézi bennem hangod, tested,
míg férfivágyam épp magadra fested.

Vajon kell még az érdek-szerelem?
Kell még kacér, de hazug tettetés,
míg vágyaim öledbe terelem?

Hajad, arcod, kedvességed idéz.
Kellesz, de úgy, mint csillagterhes ég,
hamis derengésed nekem kevés.

Csak hazugság...

Egy verses káprázatban megpihentem.
A vers való s a káprázat te vagy,
kísér, de hozzáélnem nem szabad,
szétfoszlott, hogyha csak feléje mentem.

A vers, mi rólad perdül papíromra,
csekélyke részed, menthető valóság,
inkább illat, mit termelnek a rózsák,
s mit vérük helyett kelyhükből kiontnak.

Fáradt vagyok már, tépett és öreg,
kínpadra vont személyedben a sorsom,
amúgy pedig, mint ember, csódtömeg,

beszélek még, de nekrológom mondom.
Ittlétem torz, egyetlen állapot,
a szádban is csak hazugság vagyok.

Ha visszatér az angyal

A hegyekről lezúduló vizek, iszap,
a gyilkos napsugár egyszer majd eltalál.
Az érzelem, mely téged lelkemből kiszab
megsemmisít, mint végül a halál.

Rombolva megy a törtető idő
és összedönti azt, mit építettél,
a hidakat, az utat őriző,
utánad néző hársat törve ketté.

Kevés a szó, rövid ez a szonett,
hogy ösvényén még eljöhessél egyszer.
A hűvös ész határt von ellened,

az emlékeim polcára telepszel.
Nem égzengés, követ hoz tompa zajjal
a kis patak, ha visszatér az angyal.

Havazó lámpafényben

Szállnak a felhők, száz fehér madár.

Pirulva, pőrén ott marad az ég.

Szögekkel verték át az éjszakát,
mint szűrös csillagokkal. Egy marék

sötéttel várnálak meg valahol.

Ülepszik bennem s a fenyők haján

a pillanat, a halott perc, a por.

Mint karcsú árnyék, mely rólam levált,

úgy mentél el havazó lámpafényben.

Az Ismeretlen ismét megkínált,

de nem adna soha semmit egészen

és elhajít, mint kettévágott holdat.

Könnyít magán, a senki földjén csorgat.

Kóbor kutyák buzgólkodón csaholnak.

S. O. S.

Feloldódtam, mint ködben láthatár.
Bennem nincs már erő és akarat.
Szemed vagyok, nyakad, a szád, hajad,
feloldhatatlan bűbáj ez, varázs.

Öregségem, e csapda, megfogott
és nincs kiút megfutni, csak feléd.
Alvás előtt te vagy az estebéd.
Te vagy a bűn, lelkemre foltozott.

Elfolyni hagyj, mint vért nyitott sebe,
felszívódni, mint vérbe oxigént,
tűntessen el parányok serege,

ne éljek, haljak, érted, senkiért!
Tűzben hamvadnak versek, papírok,
az égre füsttel S. O. S. -t írok.

